

AZ EMBERI KOR HAJNALÁNAK ŐSI FAJAI

NAGYJÁBÓL egymillió évvel ezelőtt jelentek meg az emberiség közvetlen elődei három olyan, egymást követő és hirtelen másulás révén, melyek a méhlepényes emlősök makifajtajának korai törzséből eredtek. E korai makik meghatározó tényezői a kifejldő élet-sejtanyag nyugati vagy később amerikai csoportjából eredtek. De még az emberi őshöz vezető közvetlen ág kialakulása előtt e törzs tényezőit az Afrikában kifejldött központi élet-betelepítésből származó tényezők tovább erősítették. A keleti életcsoport keveset vagy még inkább semennyit sem járult hozzá az emberi faj tényleges létrejöttéhez.

1. A KORAI MAKIFAJTÁK

¹ Az emberi faj eredetében szerepet játszó korai makik nem voltak közvetlen kapcsolatban a gibbonok és majmok már korábban is létezett és akkoriban Eurázsia és Észak-Afrikában élő törzseivel, melyek utódai a mai napig fennmaradtak. Ezek nem is a mai makifajta utódai voltak, bár mindkettő egy már régen kihalt közös őstől származott.

² E korai makik ugyan a nyugati féltekén fejlődtek ki, az emberiség közvetlen emlős-ősének létrejöttére mégis Ázsia délnyugati részén, a központi élettelepítési tevékenységek eredeti területén, de a keleti vidékek peremén került sor. Néhány millió évvel ezelőtt az észak-amerikai makifajta a Bering földnyelven keresztül nyugatra vándoroltak és délnyugati irányban az atlanti-világtengeri partok mentén lassan nyomultak előre. E vándortörzsek végül elérték azt a tájegységet, mely az akkor kiterjedt Földközi-tenger és az emelkedőben lévő indiai félsziget hegyvidékei között terült el. Ezeken az Indiától nyugatra eső területeken más és kedvező adottságú törzsekkel egyesültek, s így létrehozták az emberi faj őseit.

³ Az idő múlásával Indiának a hegyektől délnyugatra fekvő tengerpartja fokozatosan elmerült, teljesen elszigetelve e vidék élővilágát. E mezopotámiai vagy perzsiai félszigetre nem volt közlekedési út és kifelé sem volt menekülési útvonal, kivéve az északi irányt, és a déli jégár-betörések ezt is többször elvágta. És ezen az akkoriban csaknem paradicsomi területen történt, hogy e maki fajtájú emlős felsőbbrendű leszármazottaiból két nagy csoport fejlődött ki, a mai idők majomtörzsei és a mai emberi faj.

2. A KORAI EMLŐSÖK

¹ Kevéssel több mint egymillió évvel ezelőtt a mezopotámiai korai emlősök, a méhlepényes emlősök észak-amerikai makifajtajának leszármazottai *hirtelenül* megjelentek. Ezek eleven életet élő kis teremtmények voltak, a testmagasságuk nem érte el az egy métert; és bár rendszerint nem a hátsó lábukon jártak, könnyedén fel tudtak egyenesedni. Szőrösök és elevenek voltak, és majommód érintkeztek egymással, de ellentétben a majomtörzsekkel, húst fogyasztottak. Csökevényes, szembefordítható hüvelykujjuk és a markolásra igen alkalmas lábujjuk volt. E ponttól kezdve ezen előemberi fajok fokozatosan kifejlesztették a szembefordítható hüvelykujjat, míg a nagylábujjuk fogóképességét fokozatosan elveszítették. A későbbi majomtörzsek megőrizték a fogó nagylábujjat, de sohasem fejlesztettek ki emberi jellegű hüvelykujjat.

² E korai emlősök három-négy éves korukban érték el a kifejlettséget, s a várható élettartamuk átlagosan mintegy húsz év volt. Egyszerre rendszerint egyetlen utóduk született, bár alkalmanként ikerszülés is előfordult.

³ Ezen új faj képviselői a testméretükhöz képest a legnagyobb aggyal rendelkeztek bármely állathoz képest, mely előttük a földön valaha is létezett. Rendelkeztek számos, a későbbi ősembert is jellemző érzellemmel és érzékkel, nagyon kíváncsiak voltak és erős fellelkesülést mutattak, amikor valamely dologban sikert értek el. Az éhségérzet és a heves nemi vágy magasan fejlett volt, és határozott válogatás nyilvánult meg az udvarlás és a párválasztás egy kezdetleges formájában. A rokonaik védelmében vadul harcoltak és a családi kapcsolataikban meglehetősen gyöngédséget mutattak, a szegyenérzettel és a büntudattal határos meghunyászkodási érzékkel rendelkeztek. A párjuk iránt nagyon ragaszkodók és meghatóan hűségesek voltak, de ha a körülmények elválasztották őket, akkor új társat választottak maguknak.

⁴ Kistermetűek lévén, valamint annak okán, hogy az erdei lakhelyükön rájuk leselkedő veszélyeket gyors észjárásuk révén képesek voltak érzékelni, rendkívüli félelem fejlődött ki bennük, amely a túlélésükhöz igen nagymértékben hozzájáruló olyan óvintézkedésekhez vezetett, mint a kezdetleges menedékek építése magasan a fák koronájában, ami a földi élet számos veszélyét kiküszöbölte. Az emberiségre jellemző félelmek leginkább ezekben az időkben kezdtek kialakulni.

⁵ E korai emlősök minden korábban létezettnél magasabb szintű törzsi szellemet fejlesztettek ki. Valóban na-

gyon társas lények voltak, mindazonáltal igencsak összeférhetetlenek is, ha a mindennapi életük menetét megzavarták, és amikor a haragjuk a legjobban tombolt, igen heves vérmérsékletéről tettek tanúbizonyságot. Harcias természetük azonban jó célt szolgált; a felsőbbrendű csoportok nem haboztak háborút indítani az alsóbbrendű szomszédai ellen, és így a selejtező túlélés révén a fajtájuk fokozatosan továbbfejlődött. Nagyon rövid időn belül uralmuk alá hajtották e terület kisebb teremtményeit, és mindezt csak nagyon kevés nem-húsevő majomszerű állattörzs élte túl.

⁶ Ezek a harcias kis állatok több mint ezer éven át sokasodtak és népesítették be a mezopotámiai félszigetet, folyamatosan fejlődésben voltak a testi jellegüket és az általános értelmi képességeiket tekintve. És mindössze hetven nemzedékkel azután, hogy ez az új törzs leszármazott a legfelsőbb fajtájú maki-östől, végbement a következő korszakos fejlődés — mégpedig az emberi lények urantiai törzsfejlődésében a következő alapvető lépést jelentő ősök *hirtelen* elkülönülése.

3. A KÖZÉPEMLŐSÖK

¹ A korai emlősök létpályájának kezdetén, ezen eleven teremtmények közül való egyik felsőbbrendű párnak a fák tetején lévő otthonában egy ikerpár született, egy hímnemű és egy nőnemű egyed. Az elődeikkel összevetve valóban helyes kis teremtmények voltak. A testükön kevés szőrt viseltek, de ez nem jelentett hátrányt, mert meleg és kiegyenlített éghajlat alatt éltek.

² E kicsinyek egy méter húsz centire is megnöttek. Minden tekintetben nagyobbak voltak a szüleiknél, hosszabb lábakkal és rövidebb karokkal rendelkeztek. A hüvelykujjukat csaknem teljesen szembe tudták fordítani a többi ujjukkal, mely nagyjából olyan jól használható volt a különféle tevékenységekhez, mint a mai ember hüvelykujja. Felegyenesedve jártak, s a lábfejük csaknem annyira alkalmas volt a járásra, mint a későbbi emberi fajké.

³ Agyuk alsóbbrendű és kisebb is volt, mint az emberi lényeké, de igencsak felsőbbrendű és viszonylag sokkal nagyobb az elődeikénél. A felsőbbrendű értelmi képességeik gyorsan megmutatkoztak és a csoport hamar elismerte az ikerpárt, mint a korai emlősök egész törzsének fejét, és ténylegesen is ők alakították ki a társadalmi szerveződés egy kezdetleges formáját és a munkamegosztás egyfajta kezdetleges rendjét. E fivér és nővér párosodott és hamarosan huszonegy, hozzájuk nagyon hasonló utód társaságát élvezhették, melyek mindegyikének testmagassága meghaladta az egy méter húsz centit és minden szempontból felsőbbrendűek voltak az ősfajtájuknál. Ez az új csoport alkotta a középemlősök magját.

⁴ Amikor ezen új és felsőbbrendű csoport létszáma nagyra nőtt, háború, könyörtelen háború tört ki; és amikor a szörnyű küzdelem véget ért, a korai emlősök korában már létező és ősi fájának egyetlen egyede sem volt életben. A fajtájuk kisebb számú, ám erősebb és értelmesebb sarjai az elődeik kárára maradtak életben.

⁵ És ekkor, csaknem tizenötezer éven át (hatszáz nemzedéken keresztül) e teremtmény lett a világ e része számára maga a rettegés. A korábbi idők nagy és ártalmas állatai már korábban kipusztultak. Az e térségekben őshonos nagyobb vadállatok nem húsevők voltak, és a macskafélék családjának nagyobb fajai, az oroszlanok és a tigrisek még nem szállták meg a földfelszín e különösen védett zugát. Ezért e középemlősök felbátorodtak és meghódították a területük egészét.

⁶ ¶ A korábbi fajhoz képest a középemlősök minden szempontból előrelépést jelentettek. Még a várható élettartamuk is hosszabb volt, mintegy huszonöt év. Számos csökevényes emberi vonás is megjelent ebben az új fajban. Az őseik által mutatott bensőséges hajlamokon túl e középemlősök képesek voltak undort mutatni bizonyos visszataszító helyzetekben. Jól fejlett tartalékolási ösztönnel is rendelkeztek; élelmet tettek félre későbbi felhasználás céljából és előszeretettel gyűjtögettek sima és kerek kavicsokat, valamint bizonyos kerek köveket hadianyag készlet gyanánt a védekezéshez és a támadáshoz.

⁷ E középemlősök voltak az elsők, melyek határozott építkezési hajlamot mutattak, amint az megnyilvánult a fák tetejére tervezett otthonaik és a sokjártatos földalatti menedékeik építése közbeni versengéskor; ők voltak az első emlősfaj, mely a fákon és a föld alatt egyaránt gondoskodott menedékről. Nagyobbreszt nem a fákon tartózkodtak, nappal a földön éltek és az éjszakát a fákon aludták át.

⁸ Az idő múlásával a csoportlétszám növekedése komoly versengést eredményezett az élelemért és a társakért, melyek csaknem az egész fajt kiirtó testvérharcok sorozához vezettek. E küzdelmek folytatódtak egészen addig, amíg csak egyetlen, kevesebb mint száz egyedből álló csoport maradt életben. De újból béke lett, és ez az egyetlen túlélő törzs újjáépítette a hálósobáit a fák tetején és visszatért a megszokott és félig békés életmódjához.

⁹ ¶ Aligha tudjátok elképzelni, hogy az ember előtti őseitek időről időre milyen kevéssel úszták meg a kipusztulást. Ha az egész emberiség békaőse csak öt centiméterrel kisebbet ugrik egy bizonyos alkalommal, akkor a törzsfejlődés teljes menete határozottan más irányt vett volna. A korai emlős faj közvetlen makiszzerű anyjának ötször múltott az élete egy hajszálon, mielőtt életet adott volna az új és felsőbbrendű emlősrend apjának. De mind

közül a legkomolyabb az volt, amikor villám csapott abba a fába, amelyen a főemlősök jövendőbeli anyja éppen aludt. A középmemlősök mindkét szülője rettenetesen megijedt és csúnyán megégett; hét kicsinyük közül hármat agyonütött e mennykő. E fejlődő állatok már majdnem babonások voltak. E pár, melynek fatető-otthonába becsapott a villám, ténylegesen is a középmemlős faj egy fejlettebb csoportjának volt a vezetője; és e példájukat követve a törzsnek több mint a fele, közöttük a legjobb értelmi képességűek alkotta családok, több mint három kilométerre költözött ettől a helytől, és a fák tetején új lakhely, a földön pedig új menedékek építésébe kezdtek — mely utóbbiakba a hirtelen támadt veszély idején vonultak vissza.

¹⁰ Az otthonuk felépítése után nem sokkal e pár, ez az oly sok küzdelmet megélt két lény az ikerkék büszke szülőjévé lett, azoknak a legérdekesebb és legfontosabb állatoknak a szüleit, melyekhez fogható addig még nem született a világra, mert ezek voltak ama *főemlősök* új fájának első egyedei, mely az ember előtti evolúció következő alapvető lépését jelentették.

¹¹ ¶ E főemlős-ikrek születésével egy időben egy másik pár — egy különösképpen visszamaradt hím és nőstény a középmemlős törzsből, egy pár, mely elméjében és testileg is alacsonyabb rendű volt — szintén ikerkéknek adott életet. Ezt az ikerpárt, egy hímet és egy nőstényt, nem érdekelte a környezetük meghódítása; kizárólag az élelemszerzéssel foglalkoztak és mivel húst nem fogyasztottak, hamarosan minden érdeklődésüket elveszítették a zsákmányszerzés iránt. E fogyatékos ikerpár lett a mai majomtörzsek megalapítója. Leszármazottaik a melegebb, déli vidékeket keresték, ahol az éghajlat enyhe volt és bőségesen találtak forró égövi gyümölcsöket, és ahol nagyjából úgy éltek, ahogy azon a napon is, kivéve azokat az ágakat, melyek a gibbonok és a farkatlan majmok korábbi fajtáival párosodtak, s emiatt nagymértékben leépültek.

¹² És ebből már látható, hogy az embernek és a majomnak csak annyi köze van egymáshoz, hogy mindkettő a középmemlősöktől származik, egy olyan törzsből, melyben egyidejűleg született meg és lépett később a maga útjára két ikerpár: az alsóbbrendű pár sorsa az volt, hogy létrehozza a majom, a babuin, a csimpánz és a gorilla mai fajtáit; a felsőbbrendű pár sorsa pedig az lett, hogy továbbvigye a felemelkedési vonalat, melynek továbbfejlődése magához az emberhez vezetett el.

¹³ A mai ember és a majomfélék ugyanazon törzsből és fajtából származnak, de nem ugyanazoktól a szülőktől. Az ember ősei e középmemlős törzs kiválasztódott maradványainak felsőbbrendű fajtáiból származtak le, míg a mai majomfélék (kivéve a makik, gibbonok, farkatlan majmok

és egyéb majomszerű teremtmények bizonyos, már korábban is létező fajtáit) e középmemlős csoport legalsóbb rendű párjának a leszármazottai, egy olyan páré, mely csak úgy tudott életben maradni, hogy elbújt a földalatti élesztár-menedékben több mint két hétnyi időtartamra a törzsük utolsó kegyetlen csatája alatt, és csak akkor bújtak elő, amikor az ellenségeik már messze jártak.

4. A FŐEMLŐSÖK

¹ A felsőbbrendű ikerpár, egy hímnemű és egy nőnemű teremtmény születéséhez, a középmemlős törzs két vezető tagjához visszatérve: Ezek az állatkölykök rendkívüliek voltak; még a szüleiknél is kevesebb szőr borította a testüket, és zsenge korukban minduntalan felegyenesedve akartak járni. Elődeik mindig tanulták a hátsó lábón járást, de e főemlős ikerpár már a kezdetektől fogva felegyenesedve járt. Testmagasságuk meghaladta az öt lábat, és a fejük is nagyobbra nőtt, mint a törzsbelieké. Bár hamar megtanultak egymás között jelekkel és hangokkal közlés-cserét folytatni, sohasem voltak képesek a népükkel megértetni ezen új jeleket.

² Körülbelül tizennégy évesek lehettek, amikor elmenekültek a törzsüktől, hogy messze nyugaton alapítsák meg a családjukat és a főemlősök új fáját. És ezen új teremtményeket nagyon is helyes dolog *főemlősöknek* nevezni, mert magának az emberi családnak az egyenesági és közvetlen elődei lettek.

³ Tehát így történt, hogy a főemlősök területet foglaltak maguknak a mezopotámiai félsziget nyugati partján, mely akkoriban benyúlt a déli tengerbe, míg a kevésbé értelmes és velük közeli rokonságban álló törzsek a félsziget e pontja környékén, valamint feljebb, a keleti partvonalon éltek.

⁴ ¶ A főemlősök a középmemlős elődeiknél emberibbek és kevésbé állatiasak voltak. Ezen új faj csontvázának arányai nagyon hasonlítottak a kezdetleges emberi fajkéhez. Az emberi jellegű kéz és lábfej már teljesen kifejlődött, és e teremtmények képesek voltak járni és még szaladni is, ugyanúgy, ahogy a későbbi emberi leszármazottai. Nagyobb részük felhagyott a fán való étellel, bár éjszákára a biztonság érdekében a fák tetején kerestek menedéket, mert a korai elődeikhez hasonlóan nagyon is uralta őket a félelem. A kezük egyre nagyobb mértékű használata nagyban hozzájárult az agyi teljesítőképességük fejlődéséhez, azonban nekik még nem volt emberinek nevezhető agyuk.

⁵ Bár érzelmi természetüket tekintve a főemlősök kevésbé különböztek az elődeiktől, minden hajlamukban

egyre inkább emberi hajlamok mutatkoztak. Valóban remek és felsőbbrendű állatok voltak, nagyjából tízéves korukra fejlődtek ki teljesen és a természetes élettartamuk mintegy negyven év volt. Vagyis addig élhettek volna, ha természetes halált haltak volna, de azokban a korai időkben igen kevés állat halt természetes halált; a létért való küzdelem egészen kiélezett volt.

⁶ És most, csaknem kilencszáz nemzedéknyi fejlődés után, mely mintegy huszonegyezer évet jelent a korai emlősök eredetétől számítva, a főemlősök *hirtelenül* két figyelemre méltó teremtménynek adtak életet, az első igazi emberi lényeknek.

⁷ ¶ Tehát az észak-amerikai makik fajtájától származó korai emlősöktől erednek a középmemlősök, és e középmemlősök hozták létre a felsőbbrendű főemlősöket, amelyekből a kezdetleges emberi faj közvetlen ősei lettek. A főemlős-törzsek jelentik az utolsó élő láncszemet az ember kifejlődésében, de kevesebb mint ötezer év múltával e különleges törzsek egyetlen egyede sem maradt fenn.

5. AZ ELSŐ EMBERI LÉNYEK

¹ Ha visszaszámolunk, akkor a Kr.u. 1934. év és az első két emberi lény születésének időpontja között éppen 993.419 év van.

² E két figyelemre méltó teremtmény igazi emberi lény volt. Tökéletes emberi hüvelykujjaik voltak, mint az elődeik közül sokaknak is, de olyan tökéletes lábfejjel rendelkeztek, mint a mai emberfajták. Jártak és futottak, nem másztak; a nagylábujj fogószerepe már nem volt meg, teljesen eltűnt. Ha valamilyen veszély miatt a fákra kényszerültek, akkor úgy másztak, mint ahogy a mai emberek tenének. Úgy másztak a fa törzsén, mint a medve és nem úgy, ahogy a csimpánz vagy a gorilla, melyek ágról-ágra lendülnek egyre feljebb.

³ Ezek az első emberi lények (és a leszármazottaik) a kifejlett kort tizenkét évesen érték el és a várható élettartamuk nagyjából hetvenöt év volt.

⁴ Ezen emberi ikerpár hamar számos új érzelmet mutatott ki. Kifejezték a tárgyak és a más lények iránti csodálatukat és komoly mértékű hiúságot is mutattak. De az érzelmi fejlődés terén a legfigyelemreméltóbb előrelépés a valódi emberi érzelmek egy új csoportjának a hirtelen megjelenése volt, az imádat csoportjáé, a befogadó áhítat, a hódolat, az alázat és még a háládatosság egy kezdetleges formája is megjelent. A félelem, párosulva a természeti jelenségekkel kapcsolatos tudatlansággal, ekkoriban ad életet a kezdetleges vallásnak.

⁵ E kezdetleges emberek nem csak ilyen emberi érzelmeket nyilvánítottak ki, hanem számos egyéb, magasan

fejlett érzés is megvolt náluk nyers formában. Ködösen felismerték a sajnálatot, a szégyent és a szemrehányást, és ténylegesen is tudatosult bennük a szeretet, a gyűlölet és a bosszúállás, és a féltékenység jellegzetes érzelmeire is hajlamosak voltak.

⁶ E két ember — az ikerpár — felügyelete nagy próbatételt jelentett a főemlős szülők számára. Olyan kíváncsiak és kalandvágyók voltak, hogy számos alkalommal majdnem életüket veszítették még nyolcéves koruk előtt. A szülők mondhatni félholtak voltak a rémülettől, mire a gyermekek elérték a tizenkét éves kort.

⁷ Nagyon korán elsajátították a szóbeli érintkezést; tízéves korukra egy fejlett jelrendszert és egy olyan nyelvet fejlesztettek ki, mely csaknem félszáz fogalmat foglalt magába, és amely nagymértékben továbbfejlesztette és kiterjesztette az őseik által használt kezdetleges közléscsere-eljárásokat. De bárhogy próbálkoztak is, az új jelek és jelképek közül csak néhányat tudtak a szüleiknek megtanítani.

⁸ Nagyjából kilencévesek lehettek, amikor egy verőfényes napon a folyó mentén lefelé elvonultak egy igen nagy jelentőségű dolgot megbeszélni. Az Urantián állomásozó minden mennyei értelem, jómagamat is beleértve, megfigyelőként jelen volt e déli találkozó eseményeinél. Ezen a jelentős napon közösen arra jutottak, hogy egymással és egymásért akarnak élni, és ez volt az első megállapodás azok sorában, melyek végül odáig vezettek, hogy eldöntötték, megszöknek az alsóbbrendű állati társaiktól és észak felé veszik az útjukat, s ekkor még nemigen tudták, hogy ezzel megalapítják majd az emberi fajt.

⁹ Bár mi mindannyian nagyon is érdekeltek voltunk abban, hogy e két kis vadóc mit tervez, mégsem állt hatalmunkban az elméjük működésének irányítása; önkényesen nem befolyásoltuk őket a döntéseikben — mert nem tehattük. Viszont a bolygói működésünk korlátai között mi, az élethordozók, a társainkkal együtt közös terveket készítettünk, hogy ezen emberi ikerpárt észak felé, a szörös és részben fán lakó népüktől minél messzebbre vezessük. És így, a saját belátáson alapuló döntésük alapján az ikrek *elvándoroltak*, a felügyeleti tevékenységünk következtében pedig *észak felé* vették az útjukat, egy félreeső vidék felé, ahol megmenekültek attól az élőlénytani leépüléstől, ahová a főemlős törzsekből származó alsóbbrendű rokonaikkal való keveredés vezetett volna.

¹⁰ Röviddel az otthonukat jelentő erdők elhagyása előtt egy gibbon-rajtaütés során elvesztették az anyjukat. Bár anyjuk nem rendelkezett az ő értelmi képességeikkel, nagyszerű emlősragaszkodást mutatott az utódai iránt, és félelem nélkül feláldozta az életét azért, hogy megpróbálja megmenteni e csodálatos párt. Önfeláldozása nem volt

hiábaló, mert feltartóztatta az ellenséget, amíg apjuk az erősítéssel megérkezett és a támadókat megfutamtították.

¹¹ Nem sokkal azt követően, hogy e fiatal pár elhagyta társait, hogy megalapítsa az emberi fajt, a főemlősapa búskomorságba esett — menthetetlenül lesújtott volt. Visszautasította az élelmet, még akkor is, amikor azt a saját gyermekei hozták elébe. Lévén, hogy a ragyogó utódai eltűntek, már nem találta értelmesebbnek az életet a közönséges társai között; így elkóborolt az erdőbe, ahol ellenséges gibbonok ütöttek rajta és agyonverték.

6. AZ EMBERI ELME EVOLÚCIÓJA

¹ Számunkra, urantiai élethordozók számára hosszú és éber várakozással telt az idő attól a naptól fogva, hogy először telepítettük meg az élet-sejtanyagot a bolygó vizeibe, és az első valóban értelmes és sajátakarátú lények megjelenése természetesen nagy örömeinkre és megelégedésünkre szolgált.

² Figyeltük, hogy az ikrek miként fejlődnek elméjükben, úgy, hogy nyomon követtük az urantiai hét elmeszellem-segéd működését, melyeket a bolygóra való érkezésünkkel jelöltek ki. Végig a bolygói élet hosszú evolúciós fejlődése során e fáradhatatlan elme-segédkezők egyre több felsőbbrendű képességüket léptették működésbe annak érdekében, hogy az egyre felsőbbrendű állati teremtmények fokozatosan kiteljesedő agyi képességeivel kapcsolatba lépjenek.

³ Először csak a *belső meglátás szelleme* tudott működni a fejletlen állati lét ösztönös és ingerválaszszerű megnyilvánulásaiban. A felsőbbrendű fajták különválásával az *értelem szelleme* képes lett felruházni e teremtményeket a nem tudatos képzettársítás képességével. Később megfigyeltük a *bátorság szellemének* működését; a továbbfejlődő állatok ténylegesen kialakították a védekező öntudat egy nyers formáját. Az emlősök csoportjának megjelenését követően láthattuk a *tudás szellemének* egyre nagyobb mértékben való megnyilatkozását. És a felsőbbrendű emlősök törzsfelődése elhozta a *tanácskozás szellemének* működését, melynek eredménye a nyájösztön kiteljesedése és a kezdetleges társadalmi fejlődés megindulása lett.

⁴ A korai emlősök, a középemlősök és a főemlősök megjelenése során az első öt segéd egyre kiterjedtebb szolgálatát figyeltük meg. De a maradék kettő, a legmagasabb rendű elme-segédkezők eddig még sohasem voltak képesek működni az Urantia-fajtájú evolúciós elmében.

⁵ Képzelték el az örömeinket, amikor egy napon — az ikrek ekkor körülbelül tízévesek voltak — az *istenimádat szelleme* először teremtett kapcsolatot az ikerpár nőnemű

tagjának elméjével, majd röviddel ezt követően a másikéval. Tudtuk, hogy valami olyasminek a megjelenése közeleg, amely rokon az emberi elmével; és amikor nagyjából egy évvel később végül elmélyült gondolkodás és megfontolt döntés eredményeként elhatározták, hogy elmenekülnek otthonról és északra mennek, akkor kezdett működni a *bölcsesség szelleme* az Urantian és ebben a két, immár emberiként elismert elmében.

⁶ A hét elmeszellem-segéd közvetlen és új fajtájú megelenedése volt ez. Telve voltunk várakozással; felismertük, hogy a régóta várt óra közeleg; tudtuk, hogy ama hosszas erőfeszítéseink beteljesedésének küszöbén állunk, hogy sajátakarátú teremtmények kifejlődését érzük el az Urantian.

7. A LAKOTT VILÁGKÉNT VALÓ ELISMERÉS

¹ Nem kellett sokáig várnunk. Délben, az ikerpár elmenekülésének másnapján haladt át a világegyetemi kör jelzései között az első próbavillanás az Urantia bolygói fogadóközpontján. Mi mind természetesen izgatottan vártuk a nagy esemény bekövetkezését; de lévén, hogy e világ életkísérleti állomás, a leghalványabb fogalmunk sem volt arról, hogy miként fogunk értesülni a bolygón megjelent értelmes élet hivatalos elismeréséről. De nem kellett sokáig várnunk. Az ikrek szökését követő harmadik napon, még az élethordozók elindulása előtt, megérkezett a nebadoni főangyal az első bolygó kör létrehozására.

² Mozgalmas nap volt az Urantian, amikor kis csoportunk összegyűlt a bolygó tér-közléscserét biztosító sarkánál és megkapta az első szalvingtoni üzenetet a bolygó újonnan létesített elmekörén át. És a főangyali testület vezetője által hozzánk intézett ezen első üzenet így szólt:

³ „Az urantiai élethordozóknak — Legyetek üdvözölve! Ezúton biztosítunk benneteket afelől, hogy a Szalvington, az Edentiát és a Jerusemet nagy öröm tölti el, amiért a sajátakarátú elme urantiai létezésének jele a nebadoni központon bejegyeztetett. Tudomásul vettük az ikerpár azon megfontolt döntését, hogy észak felé meneküljenek és elválasszák az utódaikat az alsóbbrendű elődeiktől. Ez az elme — az emberi fajtájú elme — első döntése az Urantian és ez önmagától létrehozta azt a tájékoztatósi kört, melyen keresztül a hivatalos elismerést tartalmazó ezen első üzenetet küldjük.”

⁴ E körön ez után az edentiai Fenségesek üdvözlése jött át, mely utasításokat tartalmazott az állandó élethordozók számára, s megtiltották nekünk, hogy az általunk létrehozott életmintába beavatkozzunk. Azt az utasítást kaptuk, hogy ne avatkozzunk az emberi fejlődési folyamatokba. Nem szabad arra következtetni, hogy az élethordozók valaha is önkényesen vagy gépiesen beavatkoztak vol-

na a bolygói fejlődési tervek természetes alakulásába, mert mi nem teszünk ilyet. De egészen idáig engedélyünk volt arra, hogy befolyásoljuk a környezetet és az élet-sejtanyagot a magunk módján védelmezzük, és e különleges, ám teljesen természetes felügyeletnek lett vége most.

⁵ És amint a Fenségesek beszéde véget ért, Lucifernek, a Satania csillagrendszer akkori fejedelmének szép üzenetét továbbították a bolygóra. Most az élethordozók a saját vezetőjük üdvözlő szavait hallgatták meg és megkapták a visszatérési engedélyt a Jerusemre. Lucifer ezen üzenete az élethordozók urantiai munkájának hivatalos elismerését jelentette és felmentett bennünket minden jövőbeni bírálat alól, ami a Satania csillagrendszerben létesített nebadoni életminták továbbfejlesztésére irányuló erőfeszítéseinket érhetné.

⁶ A Szalvingtonról, az Edentiáról és a Jerusemről érkezett üzenetek hivatalosan is azt jelentették, hogy a bolygó élethordozók általi korszakos felügyelete véget ért. Korszakokon át voltunk szolgálatban, és csak a hét elmeszel-

lem-segéd, valamint a Fizikai Főszabályozók voltak a segítségünkre. És most, hogy a sajátakarát, vagyis az istenimádat és a felemelkedés melletti döntés képessége megjelent a bolygó evolúciós teremtményeiben, megértettük, hogy a mi munkánk itt véget ért, és a csoportunk távozni készült. Lévé, hogy az Urantia életmódosítási világ, engedélyt kaptunk arra, hogy két rangidős Élethordozót tizenkét segéddel együtt a bolygón hátrahagyjunk, és e csoport egyik tagjaként engem választottak és én azóta is az Urantián tartózkodom.

⁷ Éppen 993.408 évvel ezelőtt (Kr.u. 1934-hez képest) történt, hogy az Urantiát hivatalosan is elismerték, mint emberi életnek otthont adó bolygót a Nebadon világegyetemben. Az élőlénytani evolúció újra elérte a sajátakarát emberi szintjeit; ember érkezett a sataniai 606-os bolygóra.

⁸ [Ennek az írásnak az összeállítását egy, az Urantián állandó besorolású nebadoni Élethordozó hitelesítette.]